

Arrest

nr. 308 044 van 10 juni 2024
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. DELHEZ
Avenue de Fidevoye 9
5530 YVOIR

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IV^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 2 januari 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 november 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 maart 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 mei 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. DARESHOERI, die loco advocaat S. DELHEZ verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde over de Afghaanse nationaliteit te beschikken en afkomstig te zijn uit het dorp Daak, gelegen in het district Kama van de provincie Nangarhar. U bent een Pashtoun en moslim. U liep school tot de zevende graad.

Uw grootvader, G. S. (...) werkte reeds lang voor de Amerikanen. Hij leverde houtmaterialen aan hen en deed dit tot een anderhalf jaar of een jaar voor de machtsovername. Uw vader, A. (...) werkte sinds uw kindertijd bij het Afghaanse Nationale Leger (ANA). Hij was majoor en werkte in Kabul, Kunduz en Helmand. Hij werkte tot aan de machtsovername.

Anderhalf jaar voor de machtsovername ontving uw vader een eerste dreigbrief van de taliban via de mullah van de moskee. Zes maanden later ontving hij een tweede dreigbrief. U vermoedt dat de taliban hem vroegen om te stoppen met zijn werk. Uw vader nam deze dreigbrieven niet serieus en scheurde hen kapot. Drie

maanden voor de machtsovername gaf de mullah van de moskee een derde dreigbrief aan uw grootvader. De naam van uw vader stond hierop vermeld. Er stond in dat hij moest stoppen met zijn werk voor de ongelovigen, dat de taliban anders zijn gezin zouden pijn doen en dat uw vader dan niet het recht had om te klagen. Uw vader bleef voortdoen met zijn werk voor het ANA.

Naast deze problemen had uw gezin ook problemen met de verre neven van uw vader waar jullie een vijandschap mee hebben (tarburs). Uw kleine broers en de kinderen van de tarburs van uw vader vochten vaak met elkaar en de volwassenen raakten hier dan bij betrokken. Dit speelde zich af in de periode van een jaar of vijf maanden voor de machtsovername. De laatste keer dat dit gebeurde, ging uw vader klagen in het district en twee tarburs raakten op deze manier in de gevangenis. Uw vader bemiddelde echter om hen opnieuw vrij te laten.

Drie dagen na de machtsovername kwamen de taliban naar uw huis. U was op dat moment op school. De taliban ontvoerden uw vader, schoten uw grootvader neer en sloegen uw moeder. Ze vroegen uw moeder ook waar u was. U bleef overnachten bij uw maternale oom en de dag erna regelde hij een smokkelaar voor u. Uw vader is vermist tot op de dag van vandaag.

U vertrok vier dagen na de machtsovername en was ongeveer een jaar onderweg. U kwam op 28 september 2022 toe in België, waar u op 29 september 2022 een verzoek om internationale bescherming indiende.

Toen u in Turkije was, liet uw moeder u weten dat de rest van uw gezin na het incident met de taliban ook naar uw maternale oom was verhuisd. Uw maternale oom liet u na uw vertrek ook weten dat de tarburs van uw vader zich hebben geuit als talibanleden.

Ter ondersteuning van uw verzoek tot internationale bescherming legde u de volgende documenten neer: de taskara van uw vader (kopie); werkdocumenten van uw vader bij het ANA (kopie); foto's van uw vader bij het ANA (kopie); uw taskara (kopie); een familiefoto van u en uw vader (kopie) en een certificaat over het werk van uw grootvader (kopie).

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

U vreest gedood te worden door de taliban indien u zou moeten terugkeren naar Afghanistan omdat uw grootvader voor de Amerikanen werkte, uw vader als majoor voor het ANA werkte, uw vader werd bedreigd door de taliban en uw grootvader en vader respectievelijk werden gedood en ontvoerd door hen.

Na grondig onderzoek van al uw verklaringen en alle stukken in uw administratief dossier dient geconcludeerd te worden dat u noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan worden toegekend. U bent er immers niet in geslaagd een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst, wat betreft uw verklaring minderjarig te zijn, dient te worden opgemerkt dat de Dienst Voogdij op 5 oktober 2022 een medisch onderzoek liet uitvoeren door het Universitair Ziekenhuis St-Rafaël (KU Leuven). Hieruit bleek dat u een leeftijd heeft van 21,5 jaar met een standaarddeviatie van 2 jaar. U wordt bijgevolg niet als minderjarig beschouwd. Het feit dat u valselijk verklaarde minderjarig te zijn, roept al meteen vragen op bij uw algemene geloofwaardigheid.

Het CGVS meent verder dat er omwille van volgende pertinente redenen geen geloof kan worden gehecht aan uw asielrelaas.

Vooreerst dient er te worden opgemerkt dat er geen geloof kan worden gehecht aan de tewerkstelling van uw vader als majoor bij het ANA. U vertoonde immers een pertinent gebrek aan kennis omtrent deze tewerkstelling. Zo wist u enkel dat uw vader majoor was, dat hij voor het ANA werkte, dat hij dit al deed sinds u heel klein was, dat hij in provincies als Kabul, Kunduz en Helmand werkte, alsook dat hij 24.000, 25.000 of 35.000 Afghani verdiende. U kon ook twee bodyguards van hem opsommen, zijnde Z. (...) en S. (...). Hierbuiten beschikte u echter over geen enkele informatie rond zijn job. U had geen informatie over zijn aanmeldprocedure bij het ANA. U zei dat het algemeen geweten was dat militairen werden getraind in het trainingscentrum in Kabul, maar had geen informatie over de training die uw vader ontving. U wist niet in welke volgorde uw vader werkte in provincies als Kabul, Kunduz en Helmand en had ook geen enkele informatie over waar uw vaders werkplek in deze provincies was gelegen. U had daarenboven ook geen enkele informatie over de werkplekken van uw vader an sich in deze provincies. U wist evenmin of er andere troepen of overheidsdiensten aanwezig waren op zijn werkplekken. Daarnaast had u geen informatie over zijn korps, kandak of eenheid en wist u helemaal niks over zijn takenpakket bij het leger. U wist zelfs niet eens of hij werkte aan een bureau of dat hij op missies ging. U wist niet wie de commandant van uw vader was en kon geen één verhaal vertellen dat uw vader meemaakte tijdens het uitoefenen van zijn job (NPO, p. 6-9). U bracht dan nog enkele documenten mee om de tewerkstelling van uw vader te staven, maar u kon hier geen enkele duiding bij geven (NPO, p. 10-11). U probeerde uw gebrek aan kennis te verschonen door te zeggen dat u jong was op dat moment en dat uw vader u niks wou vertellen over zijn job omdat hij wou dat u zich

focuste op uw studies (NPO, p. 7 & 9-10). Er werd echter reeds gewezen op uw leeftijdsfraude en hierbij dient te worden opgemerkt dat u volgens de uitkomst van de leeftijdtest reeds 18 jaar was op het moment dat u uw land verliet. Bovendien hebt u ook nagelaten vragen te stellen aan uw vader over zijn job (NPO, p. 9) en ook om verdere informatie te bekomen bij uw familieleden – waarmee u nog regelmatig in contact staat (NPO, p. 5) – sinds u in België bent (NPO, p. 10). Aangezien u uw asielrelaas voor een groot deel baseert op de tewerkstelling van uw vader en uw vader deze belangrijke job jarenlang heeft uitgeoefend, kan niet alleen van u worden verwacht dat u hier meer informatie over zou hebben, doch minstens dat u inspanningen zou hebben geleverd om meer informatie te bekomen. Dat u dit hebt nagelaten, doet al meteen serieuze vraagtekens plaatsen bij de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

In ondergeschikte orde rijzen er ook twijfels rond de vermeende familieband tussen uzelf en uw vader. U bracht namelijk een foto mee van uzelf en uw vader om deze band te staven, doch dient te worden opgemerkt dat u héél jong was op het moment dat deze foto werd genomen, waardoor het CGVS op basis van die foto niet kan verifiëren of de man op de foto's en documenten die u meebracht daadwerkelijk uw vader is. U had verder geen familiefoto's mee (NPO, p. 11) om deze vaststelling om te buigen. U bracht dan wel uw taskara en de taskara van uw vader mee in dit verband, maar deze betreffen louter kopieën. Er kan wat dat betreft nog worden opgemerkt dat documenten enkel een ondersteunende bewijswaarde hebben indien ze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, wat in deze niet het geval is. Bovendien blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (zie de COI Focus Afghanistan: Corruptie en documentenfraude van 14 januari 2021 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_corruptie_en_documentenfraude_20210114_0.pdf), dat in Afghanistan allerhande documenten tegen betaling gefabriceerd kunnen worden, wat de bewijswaarde van deze taskara's verder relativeert.

Daarnaast hecht het CGVS ook geen geloof aan uw verklaringen dat uw grootvader werkzaam was bij de Amerikanen. Ook op dit vlak vertoonde u immers een pertinent gebrek aan kennis. U wist enkel dat uw grootvader lang geleden begon met het leveren van houtmaterialen aan de Amerikanen en dat hij dit deed tot een anderhalf jaar of een jaar voor de machtsovername. U wist daarentegen niet voor welke Amerikanen hij werkte, hoe hij hierbij was terechtgekomen, of hij een training had ontvangen van hen, in welke provincie hij werkte, hoelang hij voor hen werkte in totaal en u gaf zelf aan dat u geen informatie had over de inhoud van zijn job, buiten dat hij houtproducten leverde aan hen. U kon geen collega's van hem opsommen, wist niet wie zijn bazen waren, noch kon u één Amerikaan opnoemen waarvoor hij werkte. U had evenmin informatie over zijn salaris. U kende ook geen enkel verhaal over zijn job (NPO, p. 11-12). U had een certificaat mee om zijn tewerkstelling te staven, maar kon hierbij geen duiding geven (NPO, p. 13). U beriep zich opnieuw op uw jonge leeftijd om uw gebrek aan kennis te verklaren, maar alhoewel u effectief jong was op het moment dat uw grootvader deze job deed, hebt u wederom nagelaten om verdere informatie te bekomen over zijn job bij uw familie eens u wat ouder werd (NPO, p. 13). Opnieuw geldt dat de tewerkstelling van uw grootvader een essentieel onderdeel uitmaakt van uw asielrelaas, waardoor redelijkerwijze van u kan worden verwacht dat u meer informatie zou hebben hierover en minstens dat u inspanningen zou hebben geleverd om dergelijke informatie te bekomen. Dat u bent tekortgeschoten op dit vlak ondermijnt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder.

Aangezien u er niet in bent geslaagd aannemelijk te maken dat uw vader als majoor voor het ANA werkte, noch dat uw grootvader voor de Amerikanen werkte, kan bijgevolg ook geen geloof worden gehecht aan de vervolgingsfeiten die uw gezin met de taliban meemaakte als gevolg. Verder wordt de geloofwaardigheid van deze feiten ondermijnd omwille van volgende vaststellingen.

Ten eerste hebt u nagelaten ook maar iets te vermelden bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) over eventuele bedreigingen die uw vader ontving van de taliban voor het moment dat ze jullie huis binnenvielen om uw grootvader te doden en uw vader te ontvoeren. Bij de DVZ sprak u immers enkel over dit ene incident (Vragenlijst CGVS, d.d. 14/07/2023, vraagnr. 3.5). Aangezien het gaat om drie of vier dreigbrieven (NPO, p. 14 & 17), deze de eerste vervolgingsfeiten van de taliban jegens uw gezin vormden en gans uw gezin in de derde dreigbrief werd bedreigd (NPO, p. 14, 17 & 19), gaat het derhalve om een essentieel onderdeel van uw asielrelaas en daarom kan redelijkerwijze van u worden verwacht dat u dit element reeds eerder in de asielprocedure had vermeld. Wanneer u met deze ommissie werd geconfronteerd, zei u dat u de dreigbrieven niet vermeldde bij de DVZ omdat u toen nog niet in het bezit was gesteld van de derde dreigbrief (NPO, p. 24). Het is echter niet omdat u de dreigbrief op dat moment fysiek nog niet in uw bezit had, dat er niet van u kan worden verwacht dat u er desalniettemin al over zou hebben verteld gelet op het belang voor uw asielrelaas. Deze vaststelling ondermijnt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder.

In ondergeschikte orde had u ook bijzonder weinig informatie over de inhoud van de eerste twee dreigbrieven. U wist niet welke datums erop werden geschreven en wat betreft de inhoud zei u dat u dacht dat erin stond dat uw vader moest stoppen met zijn werk, maar u gaf toe dat u dit eigenlijk helemaal niet zeker wist (NPO, p. 17). Gelet op het belang van deze dreigbrieven voor uw asielrelaas, kan redelijkerwijze van u worden verwacht dat u meer belangstelling zou hebben getoond omtrent de inhoud van deze dreigbrieven en algemeen dat u hier meer informatie over zou hebben.

Ten tweede houden uw verklaringen dat de taliban met bedekte gezichten naar jullie huis kwamen op het moment dat ze uw grootvader doodden en uw vader ontvoerden (NPO, p. 17 & 20) weinig steek. Dit incident gebeurde immers drie dagen na de machtsovername (NPO, p. 6 & 18), waardoor het hoogst vreemd en

weinig logisch is dat het voor de taliban nodig was om hun gezichten te bedekken. Ze hadden namelijk al de macht over heel Afghanistan op dat moment. Dit geldt des te meer dat u zelf meermaals tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS aangaf dat de taliban onzichtbaar aanwezig waren in uw regio voor de machtsovername, doch dat ze zichzelf na de machtsovername wel openlijk konden uiten als talibanstrijders (NPO, p. 13-15, 17, 19-20 & 23). Wanneer u naar dit onlogisch element werd gevraagd, kwam u niet verder dan te zeggen dat u het zelf ook niet wist waarom ze met bedekte gezichten kwamen (NPO, p. 21). Hiermee bood u overduidelijk geen verklaring en dit ondermijnt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder.

Voorts, wat betreft uw verklaringen dat u zelf ook problemen kent omwille van de jobs van uw vader en grootvader dient te worden opgemerkt dat hier geen geloof aan kan worden gehecht aangezien u er niet in bent geslaagd deze profielen aannemelijk te maken. Verder zijn deze vermeende problemen in uw hoofde ongeloofwaardig omwille van volgende drie redenen.

Ten eerste waren uw verklaringen over de persoonlijke bedreigingen die u ontving van de taliban tegenstrijdig bij de DVZ en tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS. Zo werd u bij de DVZ uitdrukkelijk gevraagd of u ooit persoonlijk bedreigd geweest bent door de taliban die uw huis binnenvielen om uw vader te ontvoeren en uw grootvader te doden en toen antwoordde u stellig dat dit niet het geval was (Vragenlijst CGVS, d.d. 14/07/2023, vraagnr. 3.5). Dit strookt niet met uw verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud dat op het moment dat de taliban naar uw huis kwamen, ze aan uw moeder vroegen waar u – als oudste zoon van uw vader – was (NPO, p. 14, 20 & 22). Wanneer u met deze tegenstrijdigheid werd geconfronteerd, kwam u niet verder dan te zeggen dat u zo niks gezegd had bij de DVZ (NPO, p. 24). Hiermee verklaarde u de tegenstrijdigheid niet, doch ontkende deze louter. Daar het hier rechtstreeks gaat over uw persoonlijke problemen met de taliban, is deze tegenstrijdigheid bijzonder frappant. Het doet dan ook op fundamentele wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Ten tweede dient te worden opgemerkt dat u er in het algemeen niet in bent geslaagd aannemelijk te maken dat de taliban u persoonlijk viseerden door de jobs van uw vader en grootvader. Uw naam stond niet vermeld in de dreigbrieven die uw vader ontving, noch bent u ooit door de taliban benaderd omwille van het werk van uw vader (NPO, p. 19). Op het moment dat de taliban naar uw huis kwamen om uw vader te ontvoeren en uw grootvader te doden, vroegen ze wel aan uw moeder waar u was, maar voor het overige zeiden ze niks over wat ze van u wouden verkrijgen (NPO, p. 20). Wanneer u dan werd gevraagd waarom u precies moest vluchten terwijl uw vader degene was met de overheidsjob, zei u dat het in Afghanistan vaak zo is dat familieleden van overheidspersoneel worden gevisieerd door de taliban en dat ze misschien zouden denken dat u zich zou wreken op hen omwille van wat er gebeurd is met uw vader (NPO, p. 22). U bracht echter geen concrete elementen aan om aan te tonen waarom ze u zouden viseren, louter omwille van de job van uw vader. Bovendien hecht het CGVS zoals reeds gezegd geen geloof aan het werk van uw vader, waardoor het al zeker niet aannemelijk is dat u door de taliban zou worden gevisieerd.

Ten derde is het weinig aannemelijk dat u zou worden gevisieerd bij terugkeer naar Afghanistan aangezien u zelf aangaf dat er geen problemen meer zijn geweest voor uw gezin sinds uw vertrek uit Afghanistan. Concreet gaf u aan dat er tot op de dag van vandaag geen problemen meer zijn geweest voor uw gezin met de taliban, dat ze geen interacties meer hebben gehad met elkaar en dat de taliban sinds uw vertrek niet meer naar u hebben gevraagd (NPO, p. 22). Indien de taliban daadwerkelijk zinnens zouden zijn om u te viseren, kan echter redelijkerwijze worden verwacht dat ze effectief stappen zouden zetten om u te viseren en minstens dat ze zich zouden informeren over uw huidige toestand. Dit geldt des te meer daar uw gezin volgens uw verklaringen nog altijd in Kama aanwezig is – zij het wel bij uw maternale oom (NPO, p. 5, 14 & 22-23) – en het voor de taliban derhalve niet moeilijk zou zijn om hen op te zoeken om naar u te informeren. Wanneer u dan werd gevraagd om welke reden de taliban niet meer naar u vragen sinds uw vertrek, zei u dat u vermoedt dat de taliban de situatie stil willen houden en dat ze bang zijn voor hun eigen toekomst aangezien u zich misschien zou wreken omwille van de ontvoering van uw vader. U herhaalde opnieuw dat ze uw vader hebben ontvoerd en dat u vreest dat ze hetzelfde met u zullen doen (NPO, p. 22). Deze verklaring toont echter des te meer aan waarom het onlogisch is dat ze momenteel geen verdere stappen ondernemen om u effectief te viseren en biedt aldus geen verklaring voor dit vreemde element. Deze vaststelling ondermijnt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder.

Tenslotte, wat betreft uw verklaringen dat de tarburs van uw vader mogelijks voor problemen kunnen zorgen voor uw gezin omdat zij talibanleden zijn dient te worden vastgesteld dat deze niet geloofwaardig zijn op grond van volgende punten.

Ten eerste bent u er niet in geslaagd aannemelijk te maken dat u persoonlijk problemen kent met de tarburs van uw vader. U gaf immers aan dat er voor de machtsovername twee of drie gevechten plaatsvonden tussen uw jongere broers en de kinderen van de tarburs van uw vader en dat dit uiteindelijk leidde tot gevechten tussen uw vader en zijn tarburs (NPO, p. 14-16). U gaf echter ook aan dat u op dat moment te jong was om zelf betrokken te raken bij deze gevechten (NPO, p. 16). Daarnaast werd u ook gevraagd naar eventuele persoonlijke problemen tussen uzelf en de tarburs van uw vader en toen verwees u enkel naar de gevechten tussen uw broers en hun kinderen, alsook naar het feit dat uw vader voor de overheid werkte en zij bij de taliban zaten (NPO, p. 17). Hiermee bent u er dus niet in geslaagd aannemelijk te maken dat er uit de vijandigheid tussen uw vader en zijn tarburs een persoonlijke vrees voor vervolging in uw hoofde voortvloeit.

Ten tweede hebben er reeds lang geen incidenten meer plaatsgevonden tussen uw gezin en jullie tarburs in het kader van de gevechten tussen de kinderen binnen beide families. De gevechten vonden volgens uw verklaringen namelijk plaats een jaar of vijf maanden voor de machtsovername en sindsdien bleven de tarburs stil (NPO, p. 15-16). Ook na uw vertrek zijn er geen incidenten meer geweest (zie supra.).

Ten derde behelzen uw verklaringen dat jullie tarburs mogelijks de talibanleden zouden zijn die jullie huis binnenvielen drie dagen na de machtsovername louter speculatie. U verklaarde namelijk dat uw gezin vermoedde dat jullie tarburs degenen waren die jullie huis binnenvielen omdat ze mogelijks nog wrok koesterden omwille van het verleden met jullie vader (NPO, p. 15, 17 & 19-20). De talibanleden in kwestie kwamen echter met hun gezichten bedekt (zie supra.), waardoor jullie onmogelijk konden vaststellen dat het effectief om jullie tarburs ging. Voor het overige bracht u geen elementen aan om uw vermoedens te staven, waardoor het CGVS genoodzaakt is om te concluderen dat het een blote bewering en speculatie behelst.

De documenten die u heeft neergelegd vermogen bovenstaande appreciatie van het CGVS niet te veranderen. De documenten en foto's die u voorlegde over de tewerkstelling van uw vader en grootvader zijn louter kopieën en zoals reeds gezegd kon u hier geen duiding bij geven. Omtrent de familiefoto van uzelf en uw vader en jullie taskara's werd supra reeds gemotiveerd. Wat betreft de dreigbrief van de taliban die u meebracht, kan eveneens worden opgemerkt dat documenten enkel een ondersteunende bewijswaarde hebben indien ze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, wat in deze niet het geval is. Bovendien blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (zie supra.), dat in Afghanistan allerhande documenten tegen betaling gefabriceerd kunnen worden, wat de bewijswaarde van dit document verder relativeert.

Er dient geconcludeerd te worden dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan uw asielrelaas. U bent er dan ook niet in geslaagd aannemelijk te maken dat u in Afghanistan een gegronde vrees dient te koesteren voor vervolging in de zin van de conventie van Genève of dat u er een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofdte persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het

slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan. Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers. In de periode van 15 augustus 2021 tot 30 mei 2023 registreerde UNAMA <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan> in totaal 3.774 burgerslachtoffers (waarvan 1.095 dodelijke). Hiervan viel meer dan een derde (1.218) te betreuren bij IED-aanvallen op (vnl. sjiitische) gebedshuizen en 345 bij andere aanslagen op de Hazara-gemeenschap. IED's maakten in deze periode in totaal 2.814 slachtoffers waarvan 701 dodelijke. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ook in de periode februari-april 2023 waren IED-aanvallen (79 slachtoffers, waarvan 13 dodelijke) en 'explosive remnants of war' (117 slachtoffers) de belangrijkste oorzaak van burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die

volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLEED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting. U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt

veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precare leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzeerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontczegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Sharif en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte

impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socioeconomische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op

<https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoekende partij zich op de schending van artikel 1, A (2) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van artikel 3 EVRM, van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Als bijlage bij haar verzoekschrift voegt zij verschillende internationale rapporten inzake Afghanistan, waaronder ook verschillende nota's en richtlijnen van UNHCR (bijlagen 3-11).

2.2. Op 8 mei 2024 legt verwerende partij een aanvullende nota neer met een actualisatie van de landeninformatie (zie rechtsplegingsdossier, stuk 10).

2.3. Op 13 mei 2024 legt verzoekende partij een aanvullende nota neer met als bijlage een aantal internationale rapporten die betrekking hebben op de situatie in Afghanistan (zie rechtsplegingsdossier, stuk 12).

2.4.1. In de mate verzoekende partij aanvoert dat artikel 3 EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.4.2. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.4.3. Dient voorts te worden vastgesteld dat verzoekende partij de bestreden beslissing in het geheel niet aanvecht of betwist waar terecht wordt gesteld dat in haar hoofde geen bijzondere procedurele noden konden worden vastgesteld, dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat haar rechten werden gerespecteerd en dat zij kon voldoen aan haar verplichtingen.

2.4.4. De Raad wijst erop dat van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze verwacht mag worden dat hij de asielinstanties, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status*, Genève, 1992, nr. 205). Hij dient alle nodige elementen ter staving van het verzoek gelet op het bepaalde in artikel 48/6, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de asielinstanties kunnen beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Deze medewerkingsplicht (die eerder reeds werd aangegeven in Europese richtlijnen en rechtspraak) vereist dus van een verzoeker om internationale bescherming dat hij de asielinstanties zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielaansluiting. De asielinstanties mogen van een verzoeker om internationale bescherming overeenkomstig artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet correcte en coherente verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over zijn identiteit en nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, de afgelegde reisroute, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient. Overeenkomstig artikel 48/6, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet vormt het ontbreken van de in het eerste lid bedoelde elementen, en meer in het bijzonder het ontbreken van het bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit, die kernelementen uitmaken in een procedure tot beoordeling van een verzoek om internationale bescherming, een negatieve indicatie met betrekking tot de algehele geloofwaardigheid van het relaas, tenzij de verzoeker een bevredigende verklaring heeft gegeven voor het ontbreken ervan. Indien de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, behoeven deze aspecten enkel geen bevestiging indien voldaan is aan de cumulatieve voorwaarden in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

2.4.5. Vooreerst wijst de Raad op de bedrieglijke verklaringen die verzoekende partij aflegde omtrent haar leeftijd, hetgeen reeds haar algemene geloofwaardigheid ernstig ondergraaft. Immers wordt in dit verband in

de bestreden beslissing op goede gronden op het volgende gewezen: *“Vooreerst, wat betreft uw verklaring minderjarig te zijn, dient te worden opgemerkt dat de Dienst Voogdij op 5 oktober 2022 een medisch onderzoek liet uitvoeren door het Universitair Ziekenhuis St-Rafaël (KU Leuven). Hieruit bleek dat u een leeftijd heeft van 21,5 jaar met een standaarddeviatie van 2 jaar. U wordt bijgevolg niet als minderjarig beschouwd. Het feit dat u valselijk verklaarde minderjarig te zijn, roept al meteen vragen op bij uw algemene geloofwaardigheid.”* De Raad onderstreept dat verzoekende partij aldus minstens drie jaar ouder is dan zij voorhield bij het indienen van haar verzoek, nu zij toen, op 29 september 2022, aangaf geboren te zijn op (...) 2006 en aldus zestien jaar oud te zijn (zie administratief dossier, stuk 5, map DVZ, bijlage 26). De vaststelling dat verzoekende partij onterecht voorhield minderjarig te zijn en zich een stuk jonger voordeed dan zij daadwerkelijk is, doet reeds danig afbreuk aan haar algemene geloofwaardigheid.

2.4.6. Bij terugkeer naar Afghanistan vreest verzoekende partij gedood te worden door de taliban wegens het werk van haar grootvader bij de Amerikanen en het werk van haar vader als majoor voor het ANA. Zij verklaart dat haar vader bedreigd werd door de taliban en dat haar grootvader en vader respectievelijk werden gedood en ontvoerd werden door hen (notities CGVS, p. 6, 11, 13-14).

2.4.7. De Raad duidt erop dat in de bestreden beslissing op uitgebreide wijze wordt vastgesteld dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan het voorgehouden asielrelaas van verzoekende partij, nu zij de jobs van haar vader en grootvader, de problemen die zij omwille hiervan kenden, haar eigen problemen en haar vrees voor de *tarburs* van haar vader niet aannemelijk maakt. In het bijzonder wordt er dienaangaande door verwerende partij op gewezen dat:

- (i) aan de tewerkstelling van haar vader als majoor bij het ANA geen enkel geloof kan worden gehecht, aangezien (a) verzoekende partij dienaangaande een pertinent gebrek aan kennis vertoonde en (b) er ook twijfels rijzen rond de vermeende familieband tussen haar en de man op de foto's en documenten die zij bijbracht;
- (ii) aan de tewerkstelling van haar grootvader bij de Amerikanen evenmin geloof kan worden gehecht, aangezien zij ook hieromtrent een pertinent gebrek aan kennis vertoonde;
- (iii) derhalve ook geen geloof kan worden gehecht aan de vervolgingsfeiten die haar gezin met de taliban meemaakte als gevolg van deze jobs van haar vader en grootvader, temeer nu de geloofwaardigheid van deze feiten verder ondermijnd wordt doordat (a) zij nagelaten heeft ook maar iets te vermelden bij de DVZ over eventuele bedreigingen die haar vader ontving van de taliban voor het moment dat ze hun huis binnenvielen om haar grootvader te doden en haar vader te ontvoeren, (b) zij bijzonder weinig informatie had over de inhoud van de eerste twee dreigbrieven, (c) haar verklaringen dat de taliban met bedekte gezichten naar hun huis kwamen op het moment dat ze haar grootvader doodden en haar vader ontvoerden weinig steek houden, aangezien dit incident drie dagen na de machtsovername gebeurde en het hoogst vreemd en weinig logisch is dat het voor de taliban nodig was om hun gezichten te bedekken;
- (iv) derhalve ook aan haar eigen problemen omwille van de jobs van haar vader en grootvader geen geloof kan worden gehecht, hetgeen wordt bevestigd doordat (a) haar verklaringen over de persoonlijke bedreigingen die zij ontving van de taliban tegenstrijdig waren bij de DVZ en tijdens haar persoonlijk onderhoud op het CGVS, (b) zij er in het algemeen niet in is geslaagd aannemelijk te maken dat de taliban haar persoonlijk viseerden door de jobs van haar vader en grootvader, nu haar naam niet vermeld stond in de dreigbrieven die haar vader ontving en zij verder nooit door de taliban benaderd werd omwille van het werk van haar vader, en (c) het weinig aannemelijk is dat zij zou worden geviseerd bij terugkeer naar Afghanistan aangezien zij zelf aangaf dat er geen problemen meer zijn geweest voor haar gezin sinds haar vertrek uit Afghanistan;
- (v) zij ook haar vrees voor de *tarburs* van haar vader niet aannemelijk maakt, nu (a) zij er niet in geslaagd is aannemelijk te maken dat zij persoonlijke problemen kent met de *tarburs* van haar vader, (b) er reeds lang geen incidenten meer plaatsgevonden hebben tussen haar gezin en de *tarburs* van haar vader, en (c) haar verklaringen dat de *tarburs* van haar vader mogelijks de talibanleden zouden zijn die hun huis drie dagen na de machtsovername binnenvielen louter speculatie behelzen; en,
- (vi) de door haar bijgebrachte documenten hierop geen ander licht werpen.

Door verzoekende partij worden geen overtuigende argumenten bijgebracht die bovenstaande vaststellingen, die steun vinden in de gegevens van het administratief dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing, in een ander daglicht plaatsen.

Omtrent haar gebrekkige kennis over het werk van haar vader en grootvader, verwijst verzoekende partij naar haar jonge leeftijd. Zij stelt dat zelfs indien zij reeds achttien jaar oud was toen zij Afghanistan verliet, onverminderd overeind blijft dat zij slechts een kind/adolescent was ten tijde van hun jobs. Zij benadrukt dat zij inzake het werk van haar vader een aantal zaken wel kon vertellen en meent dat van haar geen diepgaandere kennis kan worden verwacht. Dit geldt volgens haar des te meer nu haar vader een bijzonder gevaarlijk beroep had waardoor hij niet precies vertelde welke taken hij had. In navolging van de commissaris-generaal, wijst de Raad er evenwel op dat het geenszins onredelijk is om van haar te verwachten dat zij over het werk van haar vader en grootvader meer informatie zou hebben, minstens

inspanningen zou hebben geleverd om meer informatie hierover te bekomen. Immers baseert zij haar asielrelaas voor een groot deel op hun tewerkstelling en betreffen hun jobs dan ook de kern van haar asielrelaas. In het licht van de bedreigingen die haar familie ontving van de taliban omwille van het werk van haar vader – in de dreigbrieven werd het hele gezin bedreigd en niet alleen haar vader (notities CGVS, p. 19) – is het allerminst aannemelijk dat verzoekende partij nagelaten heeft vragen te stellen aan haar vader over zijn job en daarenboven ook sinds zij in België is geen verdere informatie heeft trachten te bekomen hierover bij haar familieleden, waarmee zij nog regelmatig in contact staat (notities CGVS, p. 5). Ook wat betreft het werk van haar grootvader heeft zij nagelaten om verdere informatie te bekomen bij haar familie eens zij wat ouder was (notities CGVS, p. 13). Deze desinteresse valt allerminst te verenigen met haar beweerde vrees voor de taliban omwille van het werk van haar vader en grootvader. Waar verzoekende partij overigens nog voorhoudt dat haar vader niet veel kon vertellen over zijn job omdat hij een bijzonder gevaarlijk beroep had, acht de Raad het overigens opvallend dat desondanks de meeste dorpelingen op de hoogte waren van haar vaders werk bij het leger (notities CGVS, p. 9). Hieruit blijkt dat blijkbaar weinig discreet werd omgegaan met het werk van haar vader, waardoor het niet kan overtuigen dat haar vader dan anderzijds uit veiligheidsoverwegingen niet veel zou hebben willen delen over zijn werk.

Verder oppert verzoekende partij dat de door haar neergelegde documenten wel degelijk haar vaders en grootvaders werk staven, doch zonder concreet afbreuk te doen aan de desbetreffende motieven in de bestreden beslissing waarin omstandig wordt vastgesteld dat de door haar bijgebrachte documenten en foto's niet volstaan om het door haar beweerde profiel van haar vader en grootvader aan te tonen. Waar verzoekende partij opmerkt dat zij een foto bijbracht waarop zij samen met haar vader afgebeeld staat alsook hun taskara's, stelt de Raad evenwel vast, in navolging van de Commissaris-generaal, dat verzoekende partij slechts één foto neerlegt die haar samen met haar vader zou afbeelden doch dat verzoekende partij heel jong was op het moment dat deze foto werd genomen waardoor op basis van deze enkele foto niet geverifieerd kan worden of de man op de foto's en documenten die zij meebracht daadwerkelijk haar vader is. Het is uiterst bevreemdend dat verzoekende partij geen recentere familiefoto's kan neerleggen waarop zij samen met haar vader staat afgebeeld. Zij het overigens nog opgemerkt dat het kind op de door haar bijgebrachte foto dermate jong is dat hieruit evenmin kan worden opgemaakt of dit daadwerkelijk verzoekende partij betreft. De door haar bijgebrachte taskara's van haar en haar (beweerde) vader zijn evenmin van aard haar familieband met de persoon waarop de documenten en foto's betrekking hebben aan te tonen, nu er dienaangaande in de bestreden beslissing terecht op wordt gewezen dat de bewijswaarde van deze taskara's wordt ondermijnd doordat (i) het louter kopieën betreffen, (ii) deze stukken niet gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen en (iii) uit de beschikbare informatie blijkt dat in Afghanistan allerhande documenten tegen betaling gefabriceerd kunnen worden.

Voorts ontkent verzoekende partij dat zij bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaard heeft nooit persoonlijk bedreigd te zijn door de taliban die haar huis binnenvielen om haar vader te ontvoeren en haar grootvader te doden. Zij wijst er hierbij op dat haar verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken achteraf niet aan haar werden voorgelezen. Zij zou enkel een kopie hebben gekregen, doch deze niet hebben vertaald waardoor zij haar verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken niet kon nakijken. Verzoekende partij stelt dat er sprake is van een misverstand en dat zij bedoelde dat zij nooit rechtstreeks door de taliban is bedreigd geweest. Immers hadden de taliban nooit rechtstreeks contact met haar gehad en hun bedreigingen aan haar moeder overgemaakt. De Raad merkt evenwel vooreerst op dat blijkens het verslag van haar interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken haar verklaringen wel degelijk aan haar achteraf werden voorgelezen (zie administratief dossier, stuk 5, map DVZ, vragenlijst CGVS, p. 4). Bovendien geeft verzoekende partij zelf aan dat zij een kopie heeft gekregen, doch dat zij nagelaten heeft deze te laten vertalen. Dat zij deze vermeende fout niet kon rechtzetten bij de aanvang van haar persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal, waar haar gevraagd werd naar het verloop van haar interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken, is dan ook geheel aan haarzelf te wijten. Waar verzoekende partij nog stelt dat zij begrepen had dat men vroeg of zij rechtstreeks bedreigd is geweest door de taliban, wijst de Raad er evenwel op dat hoe dan ook vastgesteld moet worden dat verzoekende partij tijdens haar interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken nergens melding maakte van het feit dat de taliban tijdens hun inval naar verzoekende partij vroegen. Aangezien zij tijdens haar persoonlijk onderhoud laat uitschijnen dat beslist werd dat zij het land diende te ontvluchten omdat de taliban naar haar, als oudste zoon van haar vader, hadden gevraagd (notities CGVS, p. 14), is het niet aannemelijk dat zij hiervan niet het minste gewag maakt bij de Dienst Vreemdelingenzaken, zelfs niet wanneer haar de uitdrukkelijke vraag wordt gesteld of zij ooit persoonlijk bedreigd is geweest door de taliban die haar huis binnenvielen (zie administratief dossier, stuk 5, map DVZ, vragenlijst CGVS, vraag 3.5).

Verder kan verzoekende partij niet volstaan met een verwijzing naar het feit dat de taliban naar haar vroegen bij de inval om een ander licht te werpen op de motivering in de bestreden beslissing dat zij er in het algemeen niet in is geslaagd aannemelijk te maken dat de taliban haar persoonlijk viseerden door het werk van haar vader en grootvader. Immers doet zij hiermee geenszins afbreuk aan de pertinente vaststellingen dienaangaande dat (i) haar naam niet vermeld stond in de dreigbrieven die haar vader ontving, (ii) zij nooit door de taliban benaderd werd omwille van het werk van haar vader, (iii) de taliban tijdens de inval enkel vroegen waar zij was maar voor het overige niets zeiden over wat ze van haar wouden verkrijgen en (iii) zij

geen concrete elementen aanbracht om aan te tonen waarom de taliban haar zouden viseren, terwijl haar vader degene was met de overheidsjob.

Wat betreft nog het gegeven dat haar familie sinds haar vertrek geen problemen meer kende met de taliban, bemerkt verzoekende partij nog dat enkel haar moeder en jongere broers en zussen nog overblijven in Afghanistan. Bovendien hebben zij hun toevlucht genomen bij haar maternale oom, die niets met de situatie te maken had. Het feit dat deze overblijvende familieleden nog steeds niet zijn teruggekeerd naar haar ouderlijke woonst, toont volgens verzoekende partij aan dat de dreiging vanwege de taliban nog steeds sterk aanwezig is. De Raad bemerkt evenwel dat, zoals ook dienstig opgemerkt in de bestreden beslissing, deze familieleden niettemin nog steeds in Kama aanwezig zijn, waardoor het voor de taliban niet moeilijk moet zijn om hen op te zoeken om naar haar te informeren. De vaststelling dat haar familieleden geen verdere problemen meer hebben gekend na haar vertrek en de taliban aldus klaarblijkelijk geen verdere stappen ondernamen om verzoekende partij effectief te viseren, ondergraaft wel degelijk verder haar bewering persoonlijk te worden geviséerd door de taliban.

Ten slotte erkent verzoekende partij nog dat zij niet met zekerheid kan bewijzen dat de taliban die haar huis binnenvielen om haar vader te ontvoeren en haar grootvader te doden de *tarburs* van haar vader waren, doch zij benadrukt dat haar verklaringen hierover consistent en steekhoudend zijn. De Raad onderstreept evenwel dat uit haar verklaringen duidelijk blijkt dat het slechts een vermoeden betreft dat de taliban die hun woonst binnenvielen de *tarburs* van haar vader waren. Verzoekende partij geeft zelf aan dat de talibanleden die hun woonst binnenvielen hun gezichten hadden bedekt, waardoor zij niet wist of het effectief over de *tarburs* van haar vader ging (notities CGVS, p. 15, 17, 19 en 20). Het betreft dan ook duidelijk loutere speculatie.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij voor het overige, in een poging de motieven van de bestreden beslissing betreffende haar voorgehouden vluchtrelaas te weerleggen, blijft steken in loutere vergoelijkungen, het herhalen van reeds eerder afgelegde verklaringen, het opwerpen van losse beweringen, en het tegenspreken van de gevolgtrekking van het Commissariaat-generaal, maar dit zonder één element van de bestreden beslissing afdoende en concreet te weerleggen. Dergelijk verweer is niet dienstig om de vaststellingen van de bestreden beslissing te weerleggen.

2.4.8. Gelet op de terechte en pertinente bevindingen in de bestreden beslissing, die verzoekende partij op geen enkele wijze ontkracht, treedt de Raad de commissaris-generaal bij in zijn conclusie dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan het door verzoekende partij voorgehouden vluchtrelaas. Verzoekende partij maakt dan ook niet aannemelijk Afghanistan te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging door de taliban.

2.4.9. Verder stelt de Raad vast dat, dit mede gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van haar voorgehouden asielrelaas en problemen, door verzoekende partij geen concrete elementen worden aangehaald waaruit zou kunnen blijken dat zij in het geval van een terugkeer naar Afghanistan en louter omwille van haar profiel en/of haar verblijf in Europa dermate negatief zou worden bejegend dat er in haar hoofde gewag zou kunnen worden gemaakt van een vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming.

De Raad wijst er hierbij op dat, ondanks het repressieve regime dat van kracht is in Afghanistan en rekening houdend met de uitdagingen waarmee verschillende organisaties worden geconfronteerd in hun bronnenonderzoek, uit het geheel van de door partijen bijgebrachte informatie niet kan worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben vertoefd zou (kunnen) volstaan om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade bij een terugkeer naar Afghanistan. Immers, uit de voorliggende informatie blijkt dat niet elke Afghaan die uit Europa terugkeert als verwesterd zal worden beschouwd en dat de vraag of een Afghaan verwestering wordt toegeschreven afhankelijk is van individuele elementen. Bovendien blijkt voorts uit de landeninformatie niet dat voor alle Afghanen aan wie een verwestering wordt toegeschreven, een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade kan worden aangenomen. Het bestaan van een eventuele nood aan internationale bescherming op deze grond moet dan ook individueel en *in concreto* aannemelijk worden gemaakt.

In casu dient evenwel te worden vastgesteld dat verzoekende partij nalaat *in concreto* aan te tonen dat zij dermate verwesterd is en/of als dusdanig zal worden gepercipieerd bij terugkeer naar Afghanistan dat zij omwille hiervan bij een terugkeer zal worden geviséerd en/of worden vervolgd.

Door verzoekende partij wordt niet de minste concrete informatie bijgebracht, die op haar persoonlijke situatie betrekking heeft, waaruit een verregaande verwestering blijkt en/of waaruit blijkt dat zij gezien zal worden als zijnde 'een ongelovige' en/of 'besmet' door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan.

Verzoekende partij toont, gelet op hetgeen voorafgaat, niet concreet aan dat of waarom zij bij een terugkeer naar Afghanistan geconfronteerd zou worden met dermate ernstige aanpassingen en moeilijkheden dat zij haar leven aldaar niet (opnieuw) zou kunnen opnemen en dat zij er niet (meer) zou kunnen aarden. Evenmin brengt zij concrete elementen bij waaruit blijkt dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst als verwesterd zou worden gepercipieerd, laat staan dat zij *in concreto* aannemelijk zou maken dat zij daardoor zou dreigen te worden gevisieerd, gestigmatiseerd en/of vervolgd.

2.4.10. Verder dient te worden opgemerkt dat, zoals op gerechtvaardigde wijze wordt gemotiveerd in de bestreden beslissing, de precaire sociaaleconomische situatie in Afghanistan te dezen geen aanleiding kan geven tot de toekenning van internationale bescherming.

Dient in dit kader immers te worden verwezen naar Richtlijn 2011/95/EU van het Europees parlement en de Raad van 13 december 2011 en meer specifiek naar de hierin opgenomen overweging 35 die bepaalt: *“Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt”*. De sociaal-economische omstandigheden in Afghanistan dienen als een gevaar beschouwd te worden zoals omschreven in voormelde overweging. Dient tevens te worden gewezen op artikel 6 van voormelde Kwalificatierichtlijn, waarin wordt bepaald dat als actoren van vervolging of ernstige schade kunnen worden aangemerkt: *“a) de staat; b) partijen of organisaties die de staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren, indien kan worden aangetoond dat de actoren als bedoeld in de punten a) en b), inclusief internationale organisaties, geen bescherming als bedoeld in artikel 7 kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade.”*

Uit voormelde overweging 35 en voormeld artikel 6 van de Kwalificatierichtlijn blijkt dat de Europese wetgever de toepassing van internationale bescherming heeft willen beperken tot die gevallen waarin de vervolging of de ernstige schade waaraan de betrokkene in zijn land van herkomst wordt onderworpen voortvloeit uit de gedragingen, dit is een opzettelijk handelen of nalaten, van derden. Overeenkomstig het bepaalde in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet kan er, zoals dit eveneens blijkt uit een lezing van het arrest *M'Bodj* van het Hof van Justitie (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35) en zoals dit ook als standpunt wordt ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023, aldus slechts sprake zijn van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet voor zover met betrekking tot het ontstaan van de vervolging of de ernstige schade de directe of indirecte verantwoordelijkheid van de autoriteiten van dat land of van één van de andere in artikel 48/5 vermelde actoren wordt aangetoond (zie ook: RvS 20 oktober 2014, beschikking nr. 10.864).

In dit kader wordt er in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd dat uit de beschikbare landeninformatie evenwel niet blijkt dat de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan (overwegend) zou worden veroorzaakt door gedragingen of nalatigheid, laat staan door gedragingen of nalatigheid van opzettelijke en intentionele aard, van de taliban of enige andere actor in de zin van artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet.

De Raad benadrukt dat uit het geheel van de door partijen bijgebrachte informatie blijkt dat de humanitaire situatie in Afghanistan werd veroorzaakt door een multidimensionale crisis waarvan niet kan worden vastgesteld dat een specifieke actor er overwegend, laat staan als enige, verantwoordelijk voor is. De huidige precaire socio-economische situatie en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan een aantal factoren reeds voor de machtsvername door de taliban in het land aanwezig waren. Daarnaast zijn er de economische gevolgen veroorzaakt door een combinatie van beslissingen genomen door buitenlandse regeringen en internationale instellingen, enerzijds, alsook door bepaalde beleidsbeslissingen van de taliban gepaard met hun falen om tegemoet te komen aan bepaalde eisen in ruil voor internationale bijstand, anderzijds. Ten slotte zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen die een aanzienlijke impact hebben. Uit het geheel van de beschikbare informatie kan dan ook niet worden afgeleid dat de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor.

Waar verzoekende partij in dit verband nog lijkt te menen dat de huidige situatie in Afghanistan vergelijkbaar is met deze in Somalië ten tijde van het arrest *Sufi en Elmi* van het EHRM, oordeelt de Raad dat zulks niet kan worden bijgetreden. In tegenstelling tot de situatie in Somalië ten tijde van het arrest *“Sufi en Elmi”* is er heden in Afghanistan immers wel degelijk een de-factoregering aanwezig, met de-factoministers en de-factofunctionarissen (EUAA, *“Afghanistan security situation”*, augustus 2022, p. 36-43; EUAA, *“Afghanistan. Country Focus”*, december 2023, p. 17-28). Dat deze regering wordt geleid door de taliban doet daar geen afbreuk aan. Ook het gegeven dat de taliban de sharia hebben ingevoerd en geïmplementeerd in Afghanistan, net zoals al-Shabaab in Somalië, maakt niet dat de situatie vergelijkbaar is met deze in *“Sufi en*

Elmi". Overigens is Afghanistan niet het enige land dat stelt dat de sharia wordt ingevoerd. Het grootste verschil is dat de huidige humanitaire crisis in Afghanistan niet het gevolg is van willekeurige oorlogsmethoden of andere geweldshandelingen, zoals dat in het arrest "*Sufi en Elmi*" wel het geval was. Ten slotte merkt de Raad op dat in het arrest "*Sufi en Elmi*" nergens wordt verwezen naar enige internationale sanctie of de gevolgen ervan. Een ander groot verschil met de situatie die in het arrest "*Sufi en Elmi*" werd besproken, is dat al-Shabaab internationale hulporganisaties toegang weigerde tot de Somalische gebieden onder zijn controle. Er is in de beschikbare landeninformatie evenwel geen enkele ernstige aanwijzing die erop duidt dat de taliban heden igo's of ngo's op systematische wijze de toegang tot Afghanistan weigeren. Integendeel, zoals vermeld, is humanitaire bijstand, hetzij beperkt, blijven doorlopen, ook na de machtsovername, en hebben de taliban zelf een oproep om internationale hulp gelanceerd.

De Raad onderstreept dat *in casu* uit niets blijkt dat verzoekende partij in deze context op specifieke en persoonlijke wijze zou (riskeren te) worden geviséerd of dat zij behoort tot een groep van geviseerde personen. Verzoekende partij laat na enigszins aan te tonen dat zij bij terugkeer naar Afghanistan door de taliban of enige andere actor op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij zij niet zou kunnen voorzien in haar elementaire levensbehoeften.

2.4.11. Wat betreft nog het door verzoekende partij vermeende gebrek aan nauwkeurige en actuele informatie, stelt de Raad evenwel vast dat zowel verzoekende partij als verwerende partij een veelheid aan recente, uitgebreide en gedetailleerde landenrapporten, informatie en persartikels aanleveren, die afkomstig zijn van een breed scala aan bronnen. In tegenstelling met wat verzoekende partij tracht te laten uitschijnen, is de Raad dan ook van oordeel dat er te dezen en op heden wel degelijk voldoende actuele, betrouwbare, eensluidende en omvattende informatie voorligt, die toelaat om een gedegen inschatting te maken van de situatie in haar land en regio van herkomst en om tot een oordeel te komen omtrent haar voorgehouden nood aan internationale bescherming, in het licht van deze situatie, in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.4.12. Voorts biedt de verwijzing van verzoekende partij naar verschillende arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen evenmin soelaas. Immers, de aangehaalde rechtspraak betreft individuele gevallen en heeft geen bindende precedentwaarde. Een verzoek om internationale bescherming dient op individuele wijze te worden beoordeeld, waarbij de verzoeker zijn nood aan internationale bescherming *in concreto* aannemelijk dient te maken, alwaar verzoekende partij evenwel in gebreke blijft.

2.4.13. Uit hetgeen voorafgaat dient te worden besloten dat verzoekende partij de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch de subsidiaire beschermingsstatus met toepassing van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de voormelde wet kan worden toegekend.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

In navolging van de commissaris-generaal, stelt de Raad vast, na een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd. Immers blijkt uit het geheel van de voorliggende landeninformatie dat sedert de machtsovername door de taliban het conflict-gerelateerde geweld dat voorheen plaatsvond in Afghanistan en het aantal burgerslachtoffers sterk is afgenomen, dat het willekeurig geweld aldaar significant is gedaald, dat het geweld dat er actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard is en slechts een beperkte impact heeft op burgers en dat burgers er nu in relatieve vrede kunnen leven. Ook de wegen werden significant veiliger, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen. Voorts vond er een gevoelige daling plaats in het aantal interne ontheemden, is ontheemding ten gevolge het conflict vrijwel volledig gestopt en keerden veel interne ontheemden gelet op de stabielere veiligheidssituatie terug naar hun regio. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder tot gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn.

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon.

Waar verzoekende partij betoogt dat het voorbarig is om te denken dat de veiligheidssituatie zich heeft gestabiliseerd en dat het gebrek aan actuele en objectieve informatie tot voorzichtigheid noopt, herhaalt de Raad evenwel dat gelet op de veelheid aan recente, uitgebreide en gedetailleerde landenrapporten, informatie en persartikels, afkomstig van een breed scala aan bronnen, die beide partijen aanleveren, er

actueel wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te analyseren.

In zoverre verzoekende partij, met haar uiteenzetting over het uitvoeren van een *Fact-Finding Mission*, in casu naar Afghanistan, de Raad verzoekt om de commissaris-generaal te verplichten dergelijke missie naar Afghanistan te ondernemen, dient erop te worden gewezen dat het niet aan de Raad toekomt dergelijke injunctie aan de commissaris-generaal te richten.

Verder is ook hier de verwijzing van verzoekende partij naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet dienstig in haar verweer, nu deze rechtspraak individuele gevallen betreft en geen bindende precedentwaarde heeft.

Waar verzoekende partij in haar aanvullende nota nog verwijst naar een arrest van het Franse *Cour Nationale du Droit d'Asile* (CNDA) van 14 februari 2023, duidt de Raad erop dat, nog daargelaten dit arrest niet bindend is voor de Belgische asielinstanties, in dit arrest geoordeeld wordt dat hoewel er in de provincie Nangarhar sprake is van een situatie van willekeurig geweld, dit willekeurig geweld evenwel geen hoog niveau bereikt en een aanzienlijk deel van de burgerslachtoffers van het geweld in deze provincie het gevolg is van gerichte aanvallen, en dat in deze context derhalve een hoog niveau van individuele elementen vereist is om een nood aan subsidiaire bescherming aan te tonen. Zulks wordt eveneens gesteld in de EUAA Country Guidance van januari 2023 (zie p. 124-125), waarnaar overigens verwezen wordt in dit arrest. Vervolgens werd door het CNDA vastgesteld dat er in hoofde van de betrokkene, afkomstig van de provincie Nangarhar, geen dergelijke individuele elementen voorhanden waren waaruit een verhoogd risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld kon blijken en dat derhalve geen nood aan subsidiaire bescherming aangetoond werd.

In casu zijn er evenmin concrete elementen voorhanden die erop wijzen dat er in hoofde van verzoekende partij persoonlijke omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat zij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.4.14. Het middel kan niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien juni tweeduizend vierentwintig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT